

—EVRENİN KİTABI—

İLMA

SON NİŞANLI

EPIK FANTASTİK ROMAN

A. S. DURMAZ

Evrenin Kitabı

İLMA

Son Nişanlı

-1-

A. S. Durmaz

TİMAŞ YAYINLARI | 3764

Roman Dizisi | 182

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

KAPAK İLLÜSTRASYONU

Ethem Onur Bilgiç

1. BASKI

Şubat 2015, İstanbul

3. BASKI

Mayıs 2019, İstanbul

ISBN

ISBN 978-605-08-1895-6

9 786050 818956

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul

Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

PEL DİLİ

YAZILIŞI	OKUNUŞU
A	EN
Ø	ZU
Δ	VO
#	UZ
ƒ	Rİ
┌	SUN
ρ	YA
└	TU
λ	ZUA
ʃ	RİO
└	NAİ
└	BAN
└	DU
v	Fİ
∩	MUR
∩	SİN
∩	TUA
∩	Cİ
∩	ZAI
∩	MİO
∩	FAR
∩	CA
∩	YU
∩	ŞO
∩	FOA
∩	BAU

PEL DİLİ

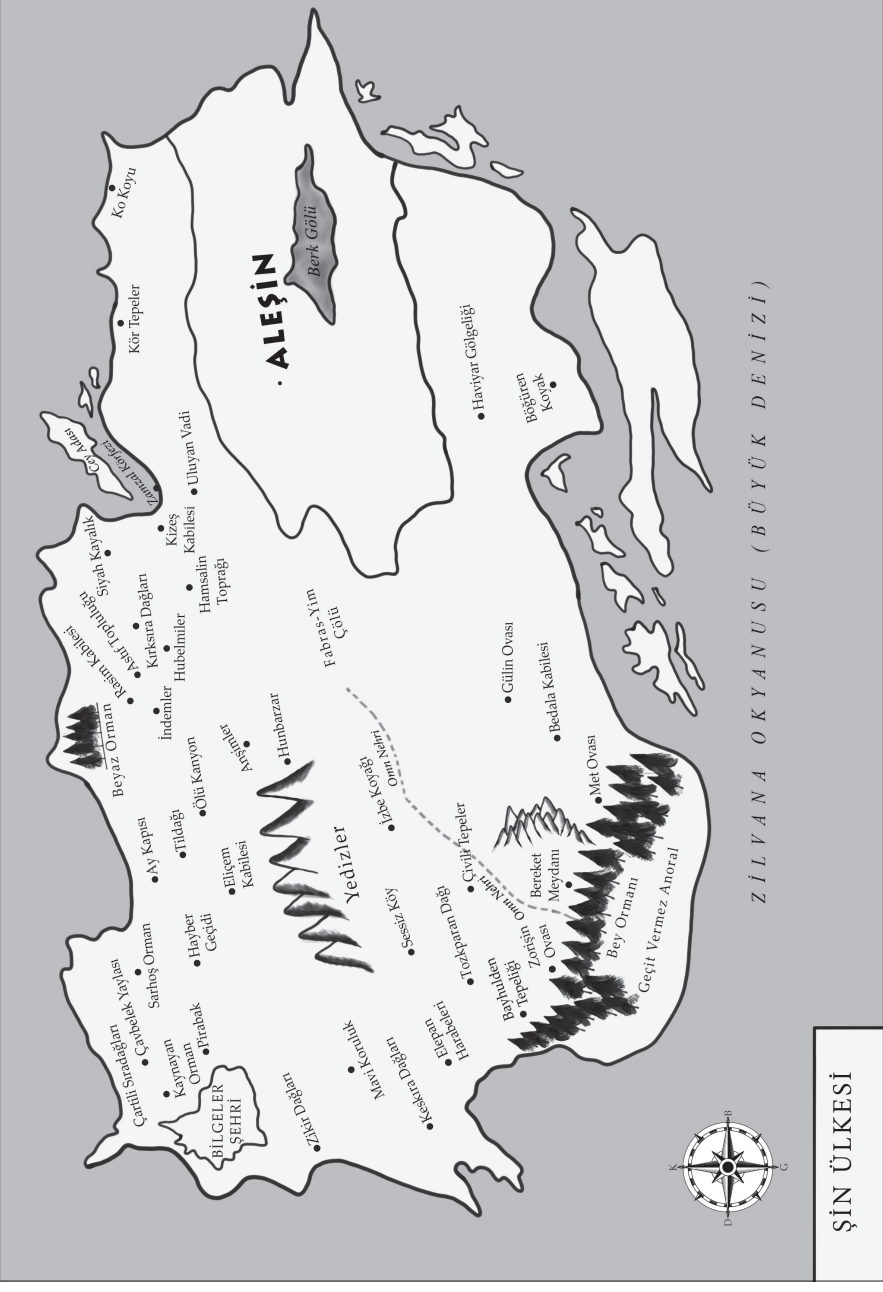
Pel dili, ilk nişanlı Aduza'nın son zamanlarında evrenin kitabı İLMA'dan alınan değerli bilgilerin gizlenip saklanması için üretilen bir tür şifreleme diliydi. Bu değerli bilgilerin lanetli ve şerhilerin eline geçmemesi için o zamanlar kimsenin bilmediği böyle bir şifre dil icat edilmişti. İstenilmeyen kulakların dikkatinden kaçabilmenin ve bilgiyi korumanın tek yolu buydu.

O zamanlar *Bilgi*'den sorumlu olan Pel ırkı, Aduza'nın emri ile bu dili özenle oluşturdular. İlk başlarda yalnızca önemli bilgilerin aktarımında ve yazımında kullanılan bu şifre dil, zamanla, başta eğitim olmak üzere birçok önemli alanda da kullanılmaya başlanıp gerçek bir dile dönüştü. Özellikle Pel ırkı arasında hızlı bir şekilde yayıldı, çünkü söz konusu ırkın karmaşık ve ağır olan asıl diline göre, kullanımını nispeten kolay ve telaffuzu rahattı.

Pel dili, hızla bilginin de dili olmuştu ve var olan bütün önemli eserler bu dile aktarılmıştı. Pel ırkınca benimsenen ve yaygın bir şekilde kullanılmaya başlanan bu dil, onların adı ile, yani "Pel dili" diye anılmaya başlandı ve tarihe de bu adla geçti. O tarihten bu yana ilimle uğraşanların hemen hepsi bu dile bir şekilde vakıf oldular. Lakin bu dil, dördüncü nişanlı Marlahinal zamanında, yeryüzü ve gökyüzünün sınırlarından çekilen son Pel ırkının temsilcileriyle birlikte giderek unutulmaya yüz tuttu. Bu tarihten sonra az sayıda ilim erbabı arasında varlığını sürdüren bu dil, on üçüncü nişanlı Kateipa Gumma zamanında büyük bir darbe aldı: Asırlardan bu yana korunarak gelen önemli eserlerin

saklandığı büyük gizli mabet, bu dönemde lanetli ve şerhiler tarafından kundaklanarak yakıldı. Pel dili ile yazılmış yüzlerce eser bu şekilde yanarak yok oldu. Bu dönemde neredeyse son demlerini yaşayan Pel dili, üç asır sonra gelen on altıncı nişanlı Zimmunkurlam Marizzu sayesinde yeniden canlandı ve bugüne kadar varlığını sürdürmeyi başardı.

Z İ L V A N A O K Y A N U S U (B Ü Y Ü K D E N İ Z İ)

Ş İ N Ü L K E S İ

Yer, gök ve arasındakiler, uyanın!
İşaretler belirdi.
Yürünecek yolun ışığı yakıldı.
Karar kılan karar kıldı.
Işık, ışığa eşlik edecek
Karanlık, karanlığa.
Topal olan bütün ordulara hükmedecek.
Alınacak olan alınacak
Verilecek olan verilecek
Işık yanacak sönecek
Işık yanacak sönecek
Işık yanacak sönecek
Yetim olan gayb merdivenlerini çıkacak.
Yükselecek olan, yokluk vadisinden yükselecek
Hak gelecek, batıl zail olacak...

Saklı Levha

Yukarıdan bakınca, evren yaratıldığından beri orada öylece asılı bulunuyormuş ya da her şeyin onun etrafında büyük bir ahenk ve neşe ile dönüyormuş gibi durduğu küçük kara bir nokta...

İyice yaklaşıldığında bu küçük ve kara noktanın, yerden epey yükseklikteki bir uçurumun boşluğuna uzanan ince bir çıkıntı üzerinde transa geçmiş yaşlı bir adam olduğu anlaşılırdı.

Güneşte ışıldayan gümüş rengindeki uzun saçları ve üzerindeki yeşil hareli beyaz pelerin yaşlı adama ilahî bir hava vermişti. Başının tepesinden boynuna değin uzanan kırmızı ve yeşile boyanmış iki ayrı saç lülesi, kendisini neredeyse sevimli gösterecek yüzündeki kırışıklıklara meydan okur gibiydi. Beyazlaşmış uzun sakalı, mücadele ile geçen acı tatlı uzun bir mazinin simgesiydi. Keskin bakışlarına sol gözünün üstündeki belirgin bir güneş dövmesi eşlik ediyordu. Kıpırtısız duran bedeni usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış, ihtişamlı bir heykel gibi dimdik duruyordu.

Üstat Lim, düzenli olarak yaptığı ayinlerin birindeydi. Küçük bir hata veya gafletin ölümle noktalanacağı güçlü, derin ve etkileyici bir ayindi bu.

Her sene iklimin ılımaya başladığı bu vakitlerde kalabalıklardan sıyrılarak kendisiyle baş başa kalacağı dağların ıssız zirvelerine çekilirdi. Hayatın hareketli karmaşasında içinde biriken tortulardan, ağırlık ve yüklerden arınarak tazelenmek istiyordu. Aslında bu dağlara yeniden doğmaya geliyordu. Yaratıcı HU'dan

aldığı ilham ve feyiz ile körelen bakışını netleştiriyor, yorulan ve yıpranan bedeninin her hücresini aşk ile tazeliyor, uzun ve meşakkatli kutsal yolculuk için azı克蘭ıyordu.

Dağların derin sessizliğinde kendini ve hayatını anlamlı kılan her şeyi yalnızlık aynasında seyrediyor, içli bir tefekkürle hakikate dair her bir şeyle bütünleşmenin hazzını yaşıyordu. Evrenin her köşesine aşk ve sevgiyle yoğrulmuş titreşimler göndererek, daha güzel bir dünya için dua ediyordu.

Yalçın dağın zirvesinden uçurumun boşluğuna uzanan çıkıntı, on beş adım uzunluğunda ve bir kol boyu genişliğindeydi. Bir zamanlar burası bilgelerin kendilerini sınadıkları özel bir yerdi. Devasa boyuttaki uçurumun boşluğuna uzanan bu çıkıntının üzerinde tefekküre dalmak tam anlamıyla bir farkındalıkla mümkündü. Bunu başarmak, belgelikte bir aşama katetmek demekti. Aynı zamanda evrenin ahenkli döngüsüne katılıp onunla yekvücut olarak, Yaratıcı HU'nun dayanılmaz iradesine katıksız bir şekilde teslim olmanın ifadesiydi. Bu, tarif edilemeyen, büyüleyici bir hazdı.

Kimi bilgelerin uğrunda hayatını kaybettiği bu sınama, Üstat Lim için çok gerilerde kalmıştı. Onun için periyodik olarak yaptığı ayinlerden yalnızca biriydi artık.

Üstat Lim, bu tehlikeli çıkıntının en uç noktasında; ayaklarını altına toplamış, kollarını da göbeğinin hemen altında iç içe geçirmiş vaziyette kıpırtısız duruyordu. Yüzü, önünde duran uçsuz bucaksız ovaya dönüktü. Aşağıda yılan gibi kıvrılan nehrin bütün şarıtısı ve yemyeşil bir örtü gibi görünen karşıdaki sık ağaçlıklı ormanın fısıltıları, kalbiyle ahenk içinde aynı tınıyı çalıyordu. Uzun gümüşü saçlarını usulca dalgalandıran rüzgâr, bir sevgili gibi ruhunu ve bedenini okşuyordu. İnanılmaz bir huzur ve mutluluk dalgası bütün vücudunu sarmıştı. Şimdi her şey o kadar saf ve netti ki, evren onunla beraber nefes alıp verir gibiydi. Ruhu bedeninden azat olmuş, hayat ile ötesi arasında

lezzetli bir yolculuğa koyulmuştu. Zaman ve mekân değerini yitirmişti. Kaç dakika, kaç saat ya da kaç zaman dilimi geçti, farkında değildi.

Uzun süren bu trans halinden onu kendine getiren ani gelişme oldu. Bir anda gözlerini açtı. Havada olumsuz bir enerji vardı. Yüzünün gevşeyen kasları gerildi, bakışları sertleşti. Yolunda gitmeyen bir şeyler oluyordu. Tatlı tatlı esen rüzgâr şiddetlenmiş, insanı dövmeye niyetli biri gibi tehditkârca etrafta uçuşmaya başlamıştı. Gök, maviliğinden griye kaçıyordu.

Etrafına usulca bakındı. Dikkatini çekecek herhangi bir şeye rastlamamıştı. Bu durum içindeki endişeyi dindireceğine daha da artırdı. Çünkü olumsuz bir şeyler oluyordu, bundan emindi, hissedebiliyordu. Kenarda duran beyaz sarığını aldı. Yeşil hareli beyaz pelerinin altındaki açık kahverengi bol elbisesini toplayarak yavaşça ayağa kalktı. Uçurumun boşluğuna ve aşağıdaki manzaraya son bir kez daha baktı. Derin bir nefes alarak yüzünü dağdan tarafa döndü. On beş adımlık çıkıntının üstünden dağa doğru yürümeye başladı. Çıkıntının tam ortasına gelmişti ki havayı yaran dalgaların bedenine yaptığı basınçla durdu. Yavaşça geriye, uçurumun boşluğuna doğru döndüğünde ona doğru gelen bir grup kuş gördü.

“Haberci kuşlar! Dostum Bilge Di-Yonsah’dan gelmeliler,” diye düşündü ilk başta. Sonra şüphelenmeye başladı. Kuşlar hızlarını iyice artırmışlardı.

Bu durum hoşuna gitmedi. Geyik derisinden yapılmış sandaletleriyle yere iyice bastı. Üzerine hızla gelen kuşlara konsantre olmaya çalıştı. Kuşlar yakın bir menzile girince yaydan fırlamış bir ok gibi Üstat Lim’in üzerine doğru pike yapmaya başladılar. Üstat Lim kuşları tanımıştı.

“Suikastçı kuşlar!” dedi endişeyle.

Ayağının altındaki çıkıntıya daha sağlam basıyordu şimdi. Küçük bir hata, dengesini kaybederek aşağıdaki kayaların üzerine düşüp parçalanmasına yetecekti.

Kalbine doğru hızla gelen ilk kuş için gardını alıp ayaklarını bulunduğu zeminden hiç ayırmadan yapacağı hamleye hazırlandı. Kuş tam çarpacağı anda çevik bir hareketle vücudunun belden yukarısını sol arka tarafa doğru eğerek, sağ elinin avuç içiyle kuşa bir darbe indirdi. Dengesini yitiren kuş, düşerek önündeki iri kayaya hızla çarptı. İlk kuşun hemen peşinden çılgınlık atarak gelen ikinci suikastçi kuş, Üstat Lim'in omuzunu sıyırıp geçti.

Kuşun havalanmasını fırsat bilen Üstat Lim, hızlı adımlarla dağa doğru yürüdü. Kenarda bıraktığı eşyalarının yanında duran esasını aldı. Gelecek yeni bir saldırı için etrafına dikkatle bakınmayı da ihmal etmedi. Havalanan ikinci suikastçi kuş, Üstat Lim'in üzerinden uçarak hızla uzaklaştı. Kayanın dibinde çırpınarak can çekişen ilk suikastçi kuşun yanına gelen Üstat Lim endişeyle kuşa bakakaldı. Siyah tüylerle kaplı bu kuş onu geçmişe götürmüştü.

Leylek büyüklüğündeki bu kuşlar, Kral Kospar'ın başbüyücüsü Juju'nun özel amaçlarla yetiştirdiği suikastçi kuşlardı. Kurbanlarının kokularıyla büyüyor, özel iksir ve büyülerle vurucu bir güç haline getiriliyorlardı. Zehirle sıvazlanan uzun ve sivri gagaları kurbanlarının vücuduna değer değmez öldürücü etkisini gösteriyordu.

Son nefesini veren kuşun başından ayrılan Üstat Lim, yaşadığı bu olayın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Artık kaçış bitmişti. Yıllarca süren kaçak hayatı ifşa olmuştu. Gizlendiği ova ve orada her şeyden habersiz bir şekilde yaşayan insanları büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydılar. Her an korkunç bir saldırıya maruz kalabilirlerdi. Üstelik bu olayın her sene yapılan ovalar arası şenliklere denk gelmesi ve Tar'ın da şenliklere katılması Üstat Lim'i çok daha fazla endişelendirdi. Herkes hazırlıksız

olacak, gafil avlanacaklardı. Merika kralı Kospar'ın görünen ve görünmeyen ordularına; vahşi Ekitlilere ve çapulcularına kolay bir av olacaklardı.

Yaklaşan büyük tehlikenin bilinci ve endişesiyle hızla yola koyuldu. İlerleyen yaşına rağmen büyük bir çaba ve zindellikle aşağı, atını bıraktığı otağa doğru inmeye başladı. O kadar acele ediyordu ki, tehlikeli yamaçlardan aşağı düşmesi an meselesiydi. Nefes nefese kalmıştı. Atının bulunduğu otağa ulaşması için daha epey bir yol katetmesi gerekiyordu. Mola vermeden ilerlemeye devam etti. Yaşlılık kendini hissettirince, birazcık soluklanmak için etraftaki iri taşlardan birinin üzerine oturdu. Alnında irileşerek sakallarına doğru süzülen ter damlalarını elleyle sildi. Nefesini kontrol altına aldı. Ellerini göğe doğru açtı.

“Ey göklerin ve yerin maliki efendim HU! Ey koruyucuların en güçlüsü! Nefsin bencil tutkularına yenik düşen zalim Kospar'ın şerlilerine karşı bu masum insanları koru. Şerlilerin evrenin kitabı ‘İLMA'nın Yol İşareti'ni ele geçirmelerine izin verme. O bizim umudumuz, onu karanlığa mahkûm etme. Muhakkak ki yardım ettiğine yenilgi yoktur. Ve muhakkak ki her şeyi en iyi bilen Sensin, Sen!” diye yakardı. Göğe doğru açtığı ellerini derin bir saygıyla göğsüne bastırıp gözlerini kapattı. Ciğerlerini dağın temiz havasıyla, ruhunu Yaratıcı HU'nun enerjisiyle doldurup ayağa kalktı. Sanki hiç yorulmamış gibi tekrar aceleyle aşağı inmeye başladı.

Nihayet ikinci bir mola vermeden düşe kalka atının bulunduğu otağa ulaştığında, sahibi Üstat Lim'i gören mavi renkli at, ona doğru dörtnala koşarak gelmeye başladı. Üstat Lim'in yanına varınca kişneyerek şaha kalkan atın masmavi renginin üstüne düşen kar beyazı yeleleri, sarı renkli uzun kuyruğu ve çenesinden sarkan beyaz sakallar, hayvanı, görünüşü hoş bir varlık kılıyordu. Vücudundaki belirgin kaslar, gücünü ve asaletini gözler önüne seriyordu. Nesli tükenmeye başlayan ve ‘respi’ diye isimlendirilen

bu at, zor ehlileştirilen fakat ehlileştirildikten sonra da sahibine sadakatiyle tanınan çok özel bir cinsti. Sahiplerinin rızası olmadan kimseye hizmet etmeyen bu gururlu atlar, normal atlardan daha iri ve çok daha zekiydiler. Ayrıca renklerinin çeşitliliği ve güzellikleriyle de dikkat çekiyorlardı.

Atının gösterdiği sevgiye boynunu okşayarak karşılık verdi Üstat Lim. “Haydi Gökmavisi! Rüzgâr ol ve beni ovaya ulaştır. İnsanlarımız büyük tehlikede!” dedi atına atlarken. Gökmavisi küçük bir dokunuşla şaha kalktı. “Haydi oğlum! Toprağa acıma! Ya HU!” diye haykırdı.

Güneş her zamanki sıcak yüzüyle saklandığı karanlığın arkasından çıkmış, sarp kayaların ve heybetli dağların çevrelediği Zorişin Ovası'nın ahalisini uyandırmıştı. Sık ağaçlıklı yemyeşil Bey Ormanı, dört bir yandan çağıldayarak usulca akan Emn Nehri'ni büyüten pınarları ve zengin bitki örtüsü ile burası küçük, şirin bir cennetti.

Zorişin Ovası'nın ahalisi tatlı su ırmağının hemen yukarisına yerleşmişlerdi. Önlerinde Emn Nehri, arkalarında bereketli Bey Ormanı vardı. Zirvesi sisler içindeki ihtişamlı dağlar, bu güzel manzarayı bir koruyucu gibi çevreliyordu.

Gün ışığı ile birlikte ovanın ahalisi sedir, ladin ve çınar ağaçlarından yapılmış, kümbet şeklinde göğe doğru uzanan şirin kulübelerinden birer birer çıkmaya başladılar. Her gün yaptıkları sıradan işlere gitmenin telaşındaydılar. Kimi yörenin geçim kaynağı olan balıkçılıkla uğraşır; kimi ormancılık, kimi de hayvancılıkla geçimini sağlardı.

“Günaydın Tar!” diye seslendi Zuval, komşusuna.

Tar, ırmaktan köyün içine kadar uzanan su arkının başına eğilmiş, yüzünü yıkıyordu. Başını kaldırıp sesin geldiği yöne doğru döndü.

“Günaydın!” dedi taze bir gülümsemeye.

“Kolun nasıl? İyileşti mi?”

“İyileşti, iyileşti. Küçük bir sıyrıktı, o kadar,” dedi Zuval koluna bir iki şaplak indirerek.

“İyileşmene sevindim. Yarınki yarışmalara katılmaya hazırsın o zaman?”

“Elbette hazırım. Bir yıldır bu ânı bekliyorum. Kolum kırılrsa da yarışmalara katılmaktan vazgeçmem.”

“Bilmez miyim?” dedi Tar hafif bir imayla gülerek.

Aralarından hızla geçen bir eşeğe küfürler savururken, “Yine bu eşek! Canına susamış!” dedi Zuval hiddetle. Sonra Tar’a döndü. Sözlerine alınmış gibiydi.

“Bu yarışma bizim için çok önemli. Geçen sene ödülü az farkla Met Ovası’na kaptırdık. Bir yıldır o an her aklıma geldiğinde içim içimi yiyor. Bu sene ödülü kimseye kaptırmayacağız,” dedi kendinden emin bir edayla.

“Kazanacağımızdan o kadar eminsin demek sevgili dostum?”

“Hiç olmadığım kadar!” dedi Zuval.

“Yine de fazla heveslenme derim. Diğer ovaların yarışmacılarının çok iyi olduklarını duydum.”

Zuval sinirlenmeye başlamıştı.

“Sen kimden yanasın Tar?” dedi hiddetle. “Hem unuttun mu, sen de bizim ovanın yarışmacılarından birisin. Aynı ekipteyiz yani, aynı ekipte, hatırlatırım.”

“Gerçekçi olmakta fayda var. Hem büyük konuşmamak lazım. Bu bir yarışma, işin sonunda kaybetmek de var.”

“Kaybetmek var ama kaybeden biz olmayacağız!” diye çıkıştı Zuval. “Bu yarışmayı ya kazanacağız, ya kazanacağız!”

“Peki ya kazanamazsak?” diye üsteledi Tar.

“O zaman sen gör kavga gürültüyü!” diye cevapladı Zuval.

Tar, Zuval’in çıkışına kahkahayla karşılık verdi.

“Delisin! Demek kavga çıkaracaksın? Bu hiç de centilmence değil.”

“Sen gül bakalım, geç dalganı!” dedi Zuval sinirli bir edayla. “Yarın kaybedelim; bak o zaman ağlıyor musun, yoksa gülüyor musun? Bak o zaman deli kim, akıllı kim?”

Tar sabah sabah iyice keyiflenmişti. Zuval’i kızdırmak hoşuna gidiyordu. Su kanalının biraz ötesinde, düz ve yayvan kaya parçasının üzerine kış için güneşte kurutulmak amacıyla parçalara bölünerek serpiştirilen armut, kayısı ve incirlerden bir parça incir alarak Zuval’e uzattı. “Al, midene bir şeyler girsin de sabah sabah sinirini alsın,” dedi. Alıp almamakta tereddüt eden Zuval, istemeden alıyormuş gibi elini uzatsa da inciri kaptığı gibi midesine indirdi.

“Ha şöyle!” dedi Tar keyiflenerek. “Nasıl, güzel değil mi?”

Bir şey anlamadım dercesine kafasını salladı Zuval. “Bu kardarıktan da güzel mi, lezzetli mi bir şey anlaşılabilir ya, haydi neyse...” dedi kısık bir sesle.

“Doğru!” dedi Tar. “Anlaman için bir oturuşta hepsini yemen lazım, unutmuyum, aca...”

“Bırak şimdi yemeği de sen bana yarın kazanacak mıyız, onu söyle?” dedi Zuval, Tar’ın sözünü keserek.

“Geleceği görenlerden değilim ki yarın ne olacağını söyleyeyim. Her şey olabilir.”

Tar’ın cevabı Zuval’in hiç hoşuna gitmemişti.

“Yok yok, biz kazanacağız, eminim bundan!” dedi.

Zuval’i yeteri kadar kızdırdığını düşünen Tar, bu sefer alttan almaya başladı. Omuzuna elini koydu, “Hiç merak etme dostum, yarın hepsinin canına okuyacağız!” dedi yumruğunu sıkarak.

“Hah! İşte böyle!” dedi Zuval sevinerek. “Ne o mırın kırın laflar? Deminden beri sinirlerimi hoplatıp durdun. Yakışıyor mu

sana? Hem ben ovamızı düşünüyorum. Dağlardan daha yeni gelmiş Met Ovalıların bizi bir kez daha yenmelerini kaldıramam.”

“Geçen sene acemi şansıyla kazandılar. Yarın onlara bu fırsatı tanımayacağız!” dedi Tar. Zuval’ın yüzü gülmüştü sonunda.

“Kesinlikle!” dedi yumruğunu sıkarak.

Bu esnada az evvel Zuval’ın arkasından küfürler savurarak kovaladığı eşek geri dönmüştü.

“Seninki geliyor!” dedi Tar gülerek.

“Benimki mi?” dedi Zuval şaşırarak. Arkaya dönüp baktı. Eşeği bahçesinin kapısında görünce cinleri tepesine çıktı. Yerden bir dal parçası kaptığı gibi fırladı. Eşek, Zuval’ın niyetini anlamış gibi gerisin geri dönüp hızla kaçmaya başladı. Eşeğin peşinden de Zuval ve birkaç komşu çocuğu koşarak ormana doğru gözden kayboldular. Bunlar olurken biraz ötede ormana gitmek için hazırlanan köyün ikizleri Haldo ve Salendo, keyifle gülen Tar’ın yanına kadar gelmişlerdi.

“Bu yine neye delirdi böyle, şu eşek mi?” diye sordu Salendo, Zuval’i işaret ederek.

“Eşek, eşek!” dedi Tar gülümseyerek.

“Ama bu eşek de fazla oldu!” dedi Haldo. “Geçenlerde bağ haline getirmeden önce soldurmak üzere sıralar halinde bekletmeye bıraktığımız yem bitkileri ve otların arasına dalmış, yiyebildiğini yemiş, gerisini darmadağın edip çıkmış. Tam bir baş belası... Zuval ne kadar kızsız haklı. Huysuz bu eşek, huysuz...”

“Aman canım sizde! Eşek işte, eşekliğini yapıyor!” dedi Salendo.

“Yok, yok. Normal bir eşek değil bu!” dedi Haldo.

“Zuval’in baş belası!” dedi Tar gülerek.

“Eşeğe daldık az daha vermeyi unutuyordum. Bermil gönderdi. Panya Ana’ya selam söylüyor,” dedi Salendo, elindeki çıkını Tar’a uzatarak.

“Ooo sıcacık!” dedi Tar, aldığı çıkını alelacele açmaya çalışarak. “Güzel kokuyor, ne bu?”

“Sisli börek!”

“Hımm nefis olmuş. Sis otu müthiş bir tat vermiş!” dedi Tar, dumanı tüten börekten bir parça ağzına atarak. “Bermil’e teşekkürlerimi ilet!” dedi böreğin ağzında bıraktığı tatla.

“Afiyet olsun! Haydi ormanda görüşürüz,” dedi Salendo uzaklaşarak.

“Tamam, görüşürüz.”

Salendo ve Haldo ovanın tek ikizleriydi. Simaları birbirine benzemesine karşın karakterleri taban tabana birbirine zıttı. Salendo’nun sakin, uysal ve mülayim yapısına karşın Haldo, daha hareketli ve sinirli bir yapıya sahipti. Buna rağmen çok iyi anlaşır, birbirlerini sevip sayarlardı. İkisi de ovanın boylu poslu, endamlı savaşçılarındandı. Barda’nın orduları Şin ülkesinin kuzeyini lanetli ve şerhlerden temizledikten sonra dedeleri ‘Maro’, bu güzel ovayı mesken edinmişti. O günden bugüne bu ovada yaşıyorlardı. Ovanın en köklü ailelerindendiler.

Ormanın sınırından Zuval görünmüştü; bir yandan kendi kendine konuşuyor, bir yandan da toprağı hırsıyla döverek onlara doğru yürüyordu. Üstü başı çamur içindeydi. “Yok, bu eşeğin katli vacip oldu!” dedi burnundan öfkeyle soluyarak. “Onu bir elime geçireyim, ne yapacağımı iyi biliyorum; kurtlar afiyetle yesinler diye ormana götürüp bir ağaca bağlayayım da Zuval’in bahçesine dadanmak neymiş görsün. Ben de kurtulurum, ova da kurtulur, ülke de kurtulur. Yeter yahu! Eşek isen eşekliğini bil!” diye söylene söylene evinin yolunu tuttu.

Dostunun iyice sinirlendiğini fark eden Tar, hiç sesini çıkarmadı. İri cüsseli dostunun evine doğru hışımla yürüyüşünü bir süre keyifle izledikten sonra onu ne kadar çok sevdiğini yeniden fark etti. Nasıl sevmesindi ki, beraber büyümüşlerdi. Birbirlerinden gizli saklıları olmayan bir aile gibiydiler.

Zuval trajik bir geçmişe sahipti. Zorişin Ovası'na henüz küçük bir çocuk iken bir kadın tarafından bırakılmıştı. Bir çiftçi gece yarısı onu bırakan kadını uzaktan görmüş lakin tanıyamamıştı. Çiftçinin anlatımına göre, uzun boylu ve zayıf bir kadındı bu. Çocuğu bıraktıktan sonra da atına atlayarak hızla uzaklaşmıştı. Zuval ise bu konuda hiç konuşmamıştı. Kendisini yaşlı bir çift sahiplenmiş ve evlatları gibi büyütmişlerdi. Ana babası gibi sevdiği bu yaşlı çift, beş yıl önce, hayata birlikte veda etmek için sözleşmiş gibi kısa aralıklarla ona veda etmişlerdi. O günden bu yana da bir başına kalıyordu Zuval. Keçi gibi inatçı, hırslı ve çabuk parlayıp sinirlenen bir karaktere sahip olmasına karşın, küçük bir çocuk gibi hareketli ve şendi. Güçlü ve iri bir bedene sahip olmasından kaynaklanan ciddi bir özgüvene de sahipti. Bu nedenle hiçbir yarışma ve iddiayı kaçırmaz, mutlaka iştirak ederdi. Kavga etmekten de asla çekinmezdi. Kendisiyle ilgili tek şikâyeti, iri bir burna sahip olmasıydı. Arkadaşlarıyla, özellikle de Şişko Midanel'le bu yüzden ikide bir dalaşırlardı.

Bugünlerde ise Zuval'i asıl endişelendiren ve aynı zamanda heyecanlandıran olay, her sene Bereket Meydanı'nda yapılan ovalar arası yarışmalardı. Neredeyse bir aydan beri yarışmaya katılacak takım arkadaşlarını çalışmaları için durmadan motive etmeye çalışıyordu. Daha doğrusu sıkıştırıyordu. Arkadaşlarına kimi zaman bıkkınlık gelse de Zuval'i sevip saydıklarından bu çocuk yönünü hoş görürlerdi. Aslında belli etmeseler de onlar da en az Zuval kadar bu yarışma ve şenlikleri heyecanla bekliyorlardı.

Güneş iyice parlamış, sıcaklığı hissedilir hale gelmişti. Köyün hemen önünden usulca akan nehir, gümüşü bir ışıltıyla kaplanmış gibi göz kamaştırıyordu. Balık pulu gibi yanardöner ışıltılar, nehrin yüzeyinde dans ediyordu. Bir ceylan, yavrusuyla birlikte, nehrin ormanın koynuna arsızca sokulduğu noktada, ürkek davranışlarla su içiyordu. Işıldayan nehri, aktığı yatak boyunca yer yer sarı, yeşil ve kahverenginin iç içe girdiği çalı ve sazlıklar takip ediyordu.

Bunların arasında en çok, yaz kış yeşil kalan ardıçlar ve bir bacak boyu uzunlukları, kokulu yaprakları ve mavi renkli çiçekleriyle Rosmarinuslar göze çarpıyor; nehir boyunca etrafa hoş bir koku yayıyorlardı.

Zorişin Ovası'ndaki hemen hemen bütün evler; tepeleri kümbet şeklinde göğe uzanan, iki katlı, küçük ve şirin kulübelerden oluşuyordu. Genelde nehre paralel bir şekilde düzgün alanlara kurulan kulübelerin yanı sıra, küçük tepelerin yamaçlarına kurulan kulübelere de rastlanırdı. Her kulübe bir bacak boyu uzunluktaki çitlerle çevrilmiş, mütevazı bir bahçeye sahipti. Ormanın cömert olduğu söz konusu bölgede bu türden kulübeler inşa etmek sıradan bir iş sayılırdı.

Tar, bahçe kapısından içeri girerken, babası ile birlikte yaptıkları kulübelerine özlemlerle bakıp meşe ağacından imal ettikleri kapının önüne gelerek bir an durdu. Kapının tam ortasındaki güneş kabartmasını hasretle okşayıp babasını düşündü. Şimşir ağacından oyduğu bu güneş kabartmasını babası için özel olarak yapmıştı. Çünkü güneş, bin yıldır bilgelerin sembolüydü ve babası da bilge bir şahsiyetti.

Köydeki her kulübenin kapısı farklı şekil veya sembollerle süslüydü. Kapı üstündeki süsleme ve işaretler ya da semboller ev sahipleri hakkında tanıtıcı bilgiler verirdi. Örneğin; ikizlerden Salendo'nun kapısında, çok iyi bir bumerang kullanıcısı olduğunu gösteren bir bumerang kabartması duruyordu. Kardeşi

Haldo'nun kapısını ise püsküllü bir kamçı resmi süslüyordu. Bu da Haldo'nun devamlı yanında taşıdığı ve çok sevdiği kamçısına işaretti.

Tar, hafifçe gıcırdayarak açılan kapıdan, babasının özlemiyle içeri girdi.

“Tar! Nerede kaldın oğlum? Geciktin!”

Annesinin sesi yukarıdan geliyordu.

“Geliyorum Panya Ana!”

Annesine ismiyle hitap etmek hoşuna gidiyordu. Islattığı uzun, siyah ve gür saçlarını girişteki sırmalı aynanın karşısında çabucak kuruladı. Uzun ve yapılı bedenini baştan aşağı gözden geçirdi. Başının tepesinden ensesine doğru uzanan renkli saç örgüsünü tekrar örmeye başladı. Sarı, kırmızı, yeşil ve beyaz renklerden oluşan bu saç örgüsü, ovadaki seçkin savaşçıların nişanıydı. Kel olanlar, bıyık veya sakallarından bir parçasını boyarlardı. Zorunlu olmasa da savaşçılar bu işareti taşımaktan gurur duyarlardı.

Asil bir görünümü vardı. Onu tanımayan biri, kendisinin Zorişin Ovası'nda değil de kralların sarayında büyümüş bir asilzade olduğunu düşünürdü. Yüzünde göze çarpan bir asalet vardı. Hafif çıkık yanaklar çehresine bir sertlik verse de hoş gülümsemesi bu kaniyi hemencecik değiştiriveriyordu. Gülümsemesi katı bir yüreği yumuşatabilir ve keskin bakışları azgın bir boğayı durdurabilirdi. Sol kaşının üstünde savaşçı ruhunu yansıtan, siyah renkli, belirgin bir kılıç resmi duruyordu. Cismi kadar ruhu da asildi. Etrafına karşı çok duyarlı, anlayışlı ve yardımseverdi. Akıllı ve sezgileri güçlü olan biriydi. Ovada herkes tarafından sevilip sayılırdı.

“Haydi oğlum! Gel artık, kahvaltın soğudu.”